

ΑΛΕΞ
ΣΚΑΡΟΥ

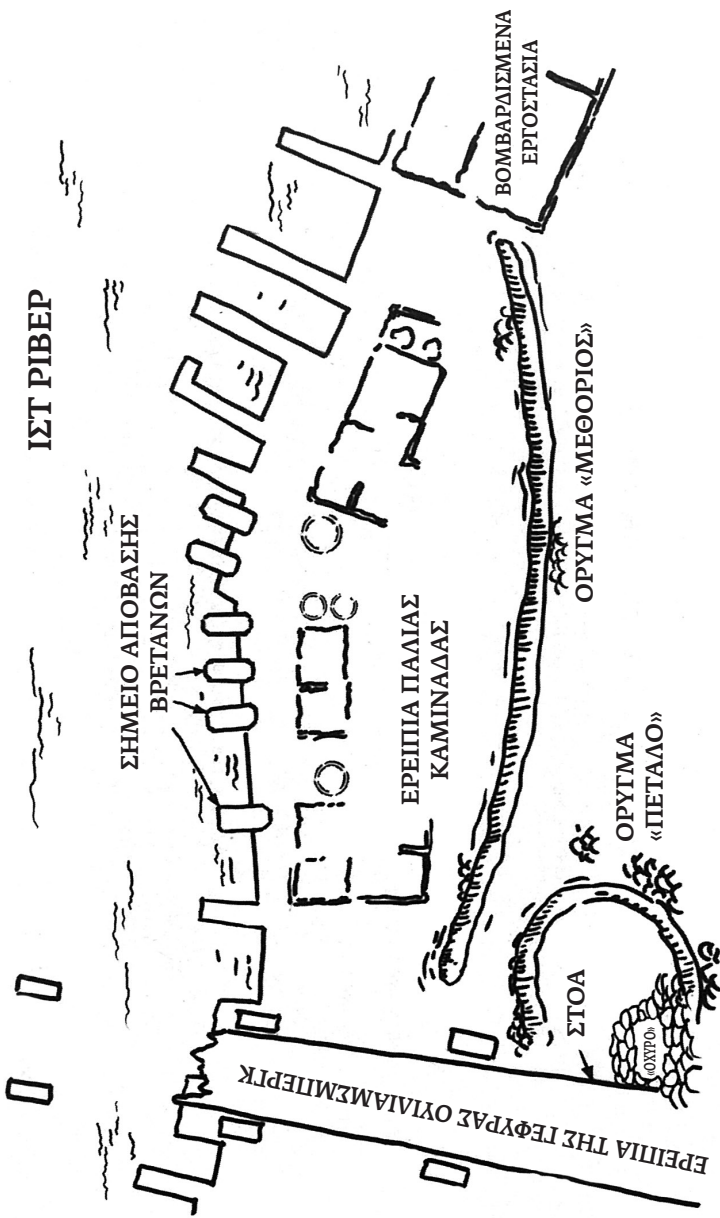
ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

2001 2010 1912 1941 1194 2066

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΙΣΤ ΡΙΒΕΡ

ΣΗΜΕΙΟ ΑΠΟΒΑΣΗΣ
ΒΡΕΤΑΝΩΝ

ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΑΛΙΑΣ
ΚΑΜΙΝΑΔΑΣ

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΑ
ΕΡΕΙΠΙΑ

ΟΡΥΓΜΑ «ΜΕΘΟΡΙΟΣ»

ΟΡΥΓΜΑ
«ΠΕΤΑΛΟ»

ΣΤΟΑ

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗ ΓΕΦΥΡΑΣ ΟΥΛΙΑΜΣΜΠΕΡΓΚ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

2051, Νέα Υόρκη

Ο Τζόζεφ Ολιβέρα κοίταξε από το μικρό στρογγυλό παράθυρο τον πλημμυρισμένο ορίζοντα του Νιου Τζέρσεϊ αποκάτω. Ο Ατλαντικός ωκεανός κατάπινε σιγά σιγά ολόκληρα κομμάτια από την ανατολική ακτή της Αμερικής, αφήνοντας τα τετράγωνα με τους ψηλούς ουρανοξύστες να ξεφυτρώνουν σε τακτικές σειρές μέσα από τη θάλασσα, που λαμπύριζε. Μπροστά του όμως, στην κατεύθυνση που τον πήγαινε το ελικόπτερο, διέκρινε το Μανχάταν. Το νησί κρατούσε ακόμη το κεφάλι του πάνω από το νερό. Τα αντιπλημμυρικά αναχώματα που το περιέκλειαν ολόκληρο θα το κρατούσαν στεγνό για καμιά δεκαετία ακόμη· αυτό έλεγαν τουλάχιστον οι ειδικοί.

Το ελικόπτερο βούτηξε πάνω από τους ουρανοξύστες του Μανχάταν και κατευθύνθηκε προς τον χαρακτηριστικό κόμβο των δρόμων που όριζαν την Τάιμς Σκουέαρ. Στα αριστερά του είδε το Σέντραλ Παρκ γεμάτο παρατημένα αμάξια, που σκούριαζαν στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, σαν ξεχασμένα παιδικά παιχνίδια.

Ο Τζόζεφ βλαστήμησε τη νευρικότητά του. Έτρεμε σαν το φύλλο στην προοπτική της συνάντησής του με τον άνθρωπο-αίνιγμα... τον θρύλο... τον *Ρόαλντ Γουολντστάιν*.

Δε θα τραυλίσω. Θα ΚΑΝΩ καλή εντύπωση. Ορκίστηκε για πολλοστή φορά ότι δε θ' άρχιζε να κεκεδίζει, όπως έκανε κάθε φορά που ένιωθε πιεσμένος. Θα απέφευγε τις δύσκολες λέξεις, όσες ξεκινούσαν από «σίγμα». Είχε προβάρει ξανά και ξανά τα λόγια

με τα οποία θα τον χαιρετούσε. Δεν περιείχαν ούτε μία λέξη με «σίγμα». Ακουγόταν σχεδόν φυσιολογικός.

Το ελικόπτερο άρχισε να κόβει κύκλους πάνω από την επίπεδη ταράτσα του ψηλότερου κτιρίου που έβλεπε στην Τάιμς Σκουέαρ, προσεγγίζοντας το ελικοδρόμιο σαν σκυλί που ετοιμάζεται να ξαπλώσει στο καλάθι του. Η Τάιμς Σκουέαρ ήταν ένα άψυχο φάντασμα του εαυτού της. Έβλεπε μερικούς πεζούς, κάνα δυο ηλεκτρικά λεωφορεία, πολλά σφραγισμένα κτίρια. Τα αντιπλημμυρικά αναχώματα μπορεί να προφύλασσαν από την άνοδο της στάθμης της θάλασσας, αλλά ο Τζόζεφ συνειδητοποιούσε πως αυτό ήταν ανώφελο.

Η πόλη έχει ήδη αρχίσει να ψυχορραγεί.

Το ελικόπτερο προσγειώθηκε μαλακά και ο πιλότος έσβησε τη μηχανή και περίμενε μέχρι οι έλικες να σταματήσουν από μόνοι τους την περιστροφή. Μετά άνοιξε τη συρόμενη πόρτα και έκανε νόημα στον Τζόζεφ να τον ακολουθήσει.

«Εδώ βρίσ...σ...σκεται ο κύριος...ς Γουολντς...σ...στάιν;» ρώτησε. «Σ...στο Μάριος;»

«Εδώ μένει ο κύριος Γουολντς...στάιν πια. Αγόρασε το ξενοδοχείο πέρυσι».

Ο πιλότος τον οδήγησε μέσα στο κτίριο, όπου κατέβηκαν ένα τσιμεντένιο κλιμακοστάσιο κι έφτασαν σ' έναν μικρό προθάλαμο που είχε μία διπλή πόρτα μπροστά.

«Πίσω από αυτές τις πόρτες είναι τα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Ζει ολομόναχος». Ο πιλότος τον κοίταξε με περιέργεια. «Είστε πολύ τυχερός που θα τον συναντήσετε προσωπικά, ξέρετε. Δεν το συνηθίζει... ποτέ».

«Μένει μόνος...ς του σ...σε ολόκληρο ξενοδοχείο;»

Ο πιλότος αγνόησε την ερώτηση. «Μια μικρή προειδοποίηση. Μπορεί να σας φανεί πολύ απότομος και αγενής. Δεν το κάνει επίτηδες· απλά δεν έχει χρόνο για φιλή κουβεντούλα».

«Ε...εντάξει».

«Επίσης, μην προσπαθήσετε να τον καλοπιάσετε. Στη θέση σας δε θα έκανα τον κόπο να του πω πόσο ιδιοφυής, οραματιστής ή... ή φανταστικός είναι. Τα έχει ξανακούσει όλα αυτά ένα δισεκατομμύριο φορές. Το μόνο που θα καταφέρετε είναι να τον εκνευρίσετε».

Τέλεια... πάει ο προβαρισμένος λόγος μου.

«Και το σημαντικότερο... μην του αναφέρετε το “περιστατικό”».

«Το... περισ...στατικό;»

«Το Σικάγο».

Ο Τζόζεφ έγνεψε. Αναφερόταν φυσικά στο περιστατικό που συνέβη στο Σικάγο το 2044. Τη μέρα που ο Γουολντστάιν τράβηξε για πρώτη φορά την προσοχή του κόσμου πάνω του.

«Ωραία... εντάξει». Ο Τζόζεφ έτρεμε.

«Να είστε ευγενικός και ειλικρινής...» τον συμβούλευσε ο πιλότος χαμογελώντας του ενθαρρυντικά «και θα τα πάτε μια χαρά». Πάτησε το κουμπί ενδοεπικοινωνίας δίπλα σε μία από τις πόρτες. «Κύριε Γουολντστάιν... είναι εδώ ο δρ Τζόζεφ Ολιβέρα για να σας δει».

Ο Τζόζεφ κοιτάχτηκε στον μικρό καθρέφτη που ήταν στον τοίχο πλάι στην πόρτα. Ίσιωσε τη γραβάτα του, έστρωσε ένα ατίθασο μαύρο τσουλούφι από τα μαλλιά του και ευχήθηκε να είχε περιποιηθεί εκείνο το πρωί πιο προσεκτικά το σκούρο γέ-
νι του.

Ένα μικρό πράσινο φως αναβόσβησε πάνω από τις πόρτες. «Μπορείτε να περάσετε» του είπε ο πιλότος.

Ο Τζόζεφ έσπρωξε τις πόρτες προς τα μέσα και τα πόδια του άφησαν τον σκληρό λινοτάπητα και βυθίστηκαν στη μαλακιά μοκέτα.

Το φως του ήλιου έμπαινε από παντού και έλουζε τον κυκλικό χώρο. Ο Τζόζεφ μισόκλεισε τα μάτια μπροστά στη δυνατή

λάμπη. Μόλις που διέκρινε ένα κεφάλι και δύο ώμους να διαγράφονται μπροστά σ' έναν από τους γυάλινους τοίχους του ρετιρέ.

Σκίασε τα μάτια του με το χέρι του και πλησίασε αργά. «Κύριε Γουολντσο...στάιν;»

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο, με διάμετρο δώδεκα, μπορεί και δεκαπέντε μέτρα. Μόλις τα μάτια του άρχισαν να συνηθίζουν τη δυνατή αντηλιά, ο Τζόζεφ είδε στη μια πλευρά ένα κρεβάτι, ένα γραφείο, δύο καρέκλες και πολλά χαρτόκουτα γεμάτα με χαρτιά, αλλά τίποτα άλλο. Ένας πολύ άδειος χώρος.

Μόλις βρέθηκε πιο κοντά στον Γουολντστάιν, διέκρινε μερικές λεπτομέρειες πάνω του: τα χαρακτηριστικά πυκνά, κυματιστά, άγρια, ατίθασα μαλλιά, τους στενούς ώμους.

Η σιλουέτα κινήθηκε και γύρισε. Χάζευε τη Νέα Υόρκη από το παράθυρο.

«Λένε ότι η Κυρά της Ελευθερίας περπατάει πάνω στα νερά πια».

Ο Τζόζεφ δεν είχε ιδέα τι εννοούσε και το έδειξε ανασηκώνοντας αποσβολωμένος τους ώμους του.

Ο Γουολντστάιν γέλασε. «Συγγνώμη... σας μπέρδεψα. Αναφέρομαι στο Άγαλμα της Ελευθερίας. Το Νησί της Ελευθερίας και η βάση του αγάλματος είναι πλέον βυθισμένα κάτω από τη στάθμη της θάλασσας». Άνοιξε τα χέρια του. «Οπότε... φαίνεται σαν να περπατάει πραγματικά πάνω στο νερό».

«Ααααα» είπε ο Τζόζεφ μ' ένα νεύμα. «Μάλισ...σ...σ...» Πάσχιζε να προφέρει την αναθεματισμένη λέξη. Ένιωσε τα μάγουλά του να φλογίζονται καθώς πάλευε με το «σίγμα» και κούνησε το κεφάλι του εκνευρισμένος.

Άφησε τη λέξη μισοτελειωμένη. «Σ...σ...σ... λυπάμαι. Έχω... πρόβλημα με το...»

«Τραύλισμα;» Ο Γουολντστάιν τού έδειξε μια καρέκλα. «Μην ανησυχείτε. Δεν είναι σπουδαίο πράγμα. Καθίστε».

Ο Τζόζεφ κάθισε. Ο Γουολντστάιν άνοιξε έναν φάκελο και ξεφύλλισε μερικά τυπωμένα χαρτιά. «Δρ Χοσέ Ολιβέρα...»

«Εξαμερικάνισ...σα το όνομά μου σ...σε Τζόζεφ, κύριε Γουολντς...στάιν. Είναι... εεε... όλοι θεωρούν πως υπάρχει γλωσσικό εμπόδιο αν το όνομά σου ακούγεται ξενικό». Έξυσε αμήχανα το πιγούνι του. «Μιλάω τη γλώσσ...σα τόσ...σο καλά όσ...σο και τη μητρική...»

«Ισπανική».

Ο Τζόζεφ έγεννε με ευγνωμοσύνη που τον γλίτωσε από τον μπελά της εκφοράς της λέξης.

«Δρ Τζόζεφ Ολιβέρα... είστε πρακτικά ένας από τους πιο καταρτισμένους ειδικούς στον τομέα της γενετικά αποτυπωμένης τεχνητής νοημοσύνης».

Αυτοπεποίθηση, Τζόζεφ.

«Είμαι».

«Απ' ό,τι διαβάζω, έχετε προσφέρει σημαντικότερο έργο για λογαριασμό ορισμένων από τις ηγετικές επιχειρήσεις της στρατιωτικής βιομηχανίας. Εργάζεστε στον τομέα των γενετικά κατασκευασμένων μαχητικών μονάδων, τις οποίες δοκιμάζει αυτή την εποχή ο στρατός των ΗΠΑ;»

«Ναι».

«Και... εδώ λέει πως είστε ένθερμος υποστηρικτής του κινήματος ενάντια στο ταξίδι στον χρόνο;»

«Είμαι».

Ο Γουολντστάιν έγειρε μπροστά και κάρφωσε τα μάτια του πάνω του. «Θα ήθελα να μου πείτε τον λόγο».

Ο Γουολντστάιν τον τέσταρε.

«Όποιος...ς διαθέτει επισ...στημονική κατάρτισ...ση το καταλαβαίνει. Η χωροχρονική μετατόπισ...σ...σ...» Ο Τζόζεφ εγκατέλειψε την προσπάθεια να προφέρει τη λέξη. Πήρε βαθιά ανάσα για να καλμάρει τα νεύρα του και να μετριάσει το τραύλισμά του.

«Η θεωρία του ταξιδιού στον χρόνο... είναι ενδεχομένως η πιο ολέθρια που επινοήθηκε ποτέ. Θεωρητικά, περιέχει την κινητική ενέργεια που θα μπορούσε να οδηγήσει στο τέλος του... στο τέλος των πάντων».

Ο Γουολντστάιν δε μίλησε. Προφανώς περίμενε να του πει κι άλλα.

«Πιστεύω, κύριε Γουολντσ...στάιν –πισ...στεύω ακράδαντα-, ότι υπάρχουν κάποια πράγματα με τα οποία δεν επιτρέπεται να παίζουμε ποτέ. Κατά την επιδίωξη της γνώσ...σης... υπάρχουν κάποιες...ς πόρτες...ς που θα πρέπει να μείνουν ερμητικά κλεισ...στές. Αν υπάρχει Θεός... ΑΝ υπάρχει Θεός, τότε αυτή η τεχνολογία, αυτή η γνώση θα πρέπει να ανήκει σε Αυτόν και μόνο σε Αυτόν. Αυτό πιστεύω».

Κόμπιασε και συνειδητοποίησε ότι ήταν τρομερή ηλιθιότητα αυτό που σκόπευε να πει μετά. Αυτό δεν του είχε πει ο πιλότος να μην το αναφέρει ο κόσμος να χαλάσει;

Και τώρα θα κάνω αυτό ακριβώς;

Η καρδιά του σκίρτησε άγρια στο στήθος του. «Αυτό που κάνατε, αυτό που συνέβη στο Σικάγο το '44, ήταν πολύ επικίνδυνο. Αλλά τα πράγματα που κάνατε μετά από αυτό, κύριε Γουολντσ...στάιν, ήταν σ...σωσ...στά. Πιστεύω ότι η εκστρατεία σας για να εμποδίσετε τα περαιτέρω πειράματα είναι το μόνο, κυριολεκτικά *το μόνο*, που σ...σ...στέκεται ανάμεσ...σα στην ανθρωπότητα και...» Ο Τζόζεφ άνοιξε τα χέρια του προσπαθώντας να ολοκληρώσει τη φράση του. Ποια λέξη να χρησιμοποιήσει; Ποια λέξη;

«Το τέλος;» πρότεινε ο Γουολντστάιν.

Ο Τζόζεφ έγνεψε. «Ναι, αυτό ακριβώς... ναι... *το τέλος*».

Ο Γουολντστάιν καθόταν ασάλευτος, με τα υγρά του μάτια να μη μαρτυρούν τίποτα για τις σκέψεις του, ένα ταμπλό σιωπής που φάνηκε να κρατάει μια αιωνιότητα. Ο Τζόζεφ άρχισε να

αναρωτιέται αν τα είχε θαλασσώσει εντελώς αναφέροντας το περιστατικό του Σικάγο, όταν ο Γουολντστάιν κουνήθηκε επιτέλους.

«Τζόζεφ...» άρχισε «έχω ένα –πώς να το πω;– ένα πρότζεκτ το οποίο δουλεύω. Και θα ήθελα να πάρεις μέρος».

«Ένα πρότζεκτ;»

Ο Γουολντστάιν έγνεψε. «Κάτι που απαιτεί άκρα μυστικότητα. Ένα πρότζεκτ υψίστης σημασίας».

Το στόμα του Τζόζεφ έμεινε ανοιχτό. «Να δουλέψω μαζί σας; Θα... θα ήταν μεγάλη μου τιμή... να...» Ανοιγόκλεισε το στόμα του, αλλά δε βγήκε ήχος από μέσα.

«Μη βιαστείς να δεχτείς, Τζόζεφ. Μιλάω για ταξίδι χωρίς επιστροφή. Για απόλυτη μυστικότητα. Δε θα μπορείς να μιλήσεις σε κανέναν γι' αυτό το πρότζεκτ. Ποτέ. Θα συνεργαζόμαστε πλήρως ξεκομμένοι από τον κόσμο».

Το διαπεραστικό βλέμμα του Γουολντστάιν ήταν καρφωμένο πάνω του και τον παρακολουθούσε προσεκτικά, αναζητούσε την παραμικρή ένδειξη αμφιβολίας στο πρόσωπό του. «Τζόζεφ, εφόσον αναμειχθείς σε αυτό το πρότζεκτ –αν αποφασίσω ότι μπορώ να σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη–, πρέπει να καταλάβεις ότι δε θα μπορείς να κάνεις πίσω».

Ο Τζόζεφ δεν ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρος τι σήμαινε πραγματικά αυτό το «δε θα μπορείς να κάνεις πίσω». Ήταν κάποιου είδους συγκαλυμμένη απειλή άραγε; Ο Γουολντστάιν ήταν δισεκατομμυριούχος, ένας πανίσχυρος άνθρωπος. Δεν ήθελες να τα βάλεις μαζί του.

Όχι ότι είχε καμιά σημασία. Ο Τζόζεφ δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα παραβίαζαν ένα συμφωνητικό εμπιστευτικότητας ή θα έκλεβαν μυστικά για λογαριασμό ανταγωνιστών. Το πάθος του ήταν η επιστήμη του. Η δίψα για γνώση.

Και ο άνθρωπος αυτός, ο Γουολντστάιν... ο Οραματιστής. Ο

Ιδιοφυής. Ήταν μοναδικό προνόμιο η δυνατότητα να συναντήσει προσωπικά τον θρύλο... και τώρα του δινόταν η ευκαιρία να συνεργαστεί μαζί του. Στο μυαλό του Τζόζεφ δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία.

Καμία αμφιβολία, αλλά παρ' όλα αυτά η φλογερή του περιέργεια τον έκανε να του θέσει μια τελευταία ερώτηση. «Μπορείτε να μου πείτε κάτι... κύριε Γουολντστάιν, γι' αυτό το πρότζεκτ; Τον γενικό χαρακτήρα της δουλειάς... ίσως;»

Ο Γουολντστάιν έπλεξε τα δάχτυλα κάτω από το πιγούνι του κι έκλεισε σιωπηλός τα μάτια, σαν να διαλογιζόταν. Ο Τζόζεφ εκμεταλλεύτηκε αυτές τις στιγμές για να κοιτάξει ξανά όσα υπήρχαν γύρω του μέσα στο τεράστιο δωμάτιο, το οποίο φεγγοβολούσε από το φως του ήλιου που έμπαινε μέσα από τα σχεδόν πανοραμικά, πεντακάθαρα τζάμια. Ο άνθρωπος αυτός, με το ογκώδες χαρτοφυλάκιό του, που ήταν γεμάτο με τεχνολογικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας, εξελισσόταν ταχύτατα σ' έναν από τους πλουσιότερους ανθρώπους της χώρας. Κι όμως, το δωμάτιο στο οποίο ζούσε ήταν λιτό.

Ένα κρεβάτι.

Ένα γραφείο.

Δύο καρέκλες. Αυτά ήταν όλα. Στο κάτω κάτω, τι άλλο χρειαζόταν μια πραγματική ιδιοφυΐα; Το μυαλό είναι το παλάτι όπου βρίσκονται οι αληθινοί θησαυροί, τα γνήσια αριστουργήματα της τέχνης, οι πολυτέλειες.

Τελικά, ο Γουολντστάιν κατέβασε τα χέρια του και άνοιξε τα μάτια. «Η δουλειά, Τζόζεφ... είναι πάρα πολύ απλή. Η αποστολή είναι η σωτηρία της ανθρωπότητας από τον εαυτό της».

Πίσω από τους στενούς ώμους του Γουολντστάιν, ο Τζόζεφ διέκρινε φευγαλέα το ανοιχτοπράσινο περίγραμμα του Αγάλματος της Ελευθερίας. Ήταν τόσο αχνό, που το άγαλμα έμοιαζε να τρεμουλιάζει και να κυματίζει στον ορίζοντα – πόσο να ήταν;

Ενάμισι χιλιόμετρο μακριά; Και ναι, ο Γουολντστάιν είχε δίκιο, φαινόταν όντως σαν να στεκόταν πάνω στο νερό.

Σαν τον Ιησού που περπάτησε επί των υδάτων.

«Πες μου, λοιπόν, Τζόζεφ, θα με βοηθήσεις; Θα με βοηθήσεις να σώσουμε την ανθρωπότητα από τον εαυτό της;»

Από την πρώτη στιγμή που μπήκε στο δωμάτιο και αντίκρισε τον λαμπρό αυτό άνθρωπο, ο Τζόζεφ δε θα μπορούσε να δώσει παρά μόνο μία απάντηση.

«Ναι».

Ο **Νιαμ Ο'Κόννορ** έπρεπε να πεθάνει
στο ναυάγιο του *Τιτανικού* το 1912.

Η **Μάντι Κάρτερ** έπρεπε να πεθάνει
σε αεροπορικό δυστύχημα το 2010.

Η **Σαθ Βικραμ** έπρεπε να πεθάνει σε πυρκαγιά το 2026.

Όμως και στους τρεις δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία – να εργαστούν για μια μυστική υπηρεσία που κανείς δε γνωρίζει την ύπαρξή της, με έναν και μοναδικό σκοπό: να μην αφήσουν το ταξίδι στον χρόνο να καταστρέψει την ιστορία...

Ένα τσουνάμι του χρόνου αλλάζει την ιστορία του Αμερικανικού Εμφύλιου πολέμου. Όταν ο Αβραάμ Λίνκολν, ο μελλοντικός πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, ακολουθεί τον Λίαμ από το 1831 στο παρόν, ο κόσμος μπαίνει σε επικίνδυνη, χαοτική τροχιά... Αν οι Φύλακες του Χρόνου δεν καταφέρουν να επιστρέψουν τον Λίνκολν στο παρελθόν, ο Αμερικανικός Εμφύλιος δε θα τελειώσει ποτέ και ο κόσμος θα υποστεί τις καταστροφικές συνέπειες ενός αιώνιου πολέμου. Θα μπορέσει η Μάντι να πείσει δύο συνταγματάρχες από τις αντίπαλες πλευρές πως μόνο με αμοιβαία κατάπαυση πυρός θα σωθεί το μέλλον;

ISBN: 978-960-566-772-6

9 789605 667726

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6772